

deltage i Arbejdet, var det dog hendes Aand, der gik gennem det hele. *Hun* skal have Æren for, trods Modstand fra Læger og andre kloge Folk, at have indført den, theoretisk som praktisk uddannede Sygeplejerske paa Verdens Skueplads. Ikke for ingenting er *Lord Lister* og *Fl. Nightingale* samtidige. Han bragte Lægevidenskaben ind paa nye Baner, og hun gav Stødet til, at disse nye Baner blev betraadt af Kvinder, der kunde være en virkelig Medhjælp for Lægerne.

Skønt hun var svag og ofte sengeliggende, var hun dog altid fuldt optaget af Arbejde, og hun har skrevet meget om Hospitaler, Syge- og Fattigpleje; hendes »Optegnelser om Sygepleje, hvad det er,

og hvad det ikke er«, er berømte for deres Klarhed og Selvtændighed. Alle godgørende Foretagender havde en varm Ven i hende, og England, ja hele den civiliserede Verden, skylder hende Tak for hendes fremadsporende Indflydelse.

Digitere har besunget hende, Kejsere og Konger givet hende Æresbevisninger, fattige og syge har elsket hende, et helt Folk har lagt sit Offer ved Foden af Krimkrigens Heltinde. Men gennem det altsammen lyser en ydmyg, from og stærk Kvinde, der lød sit Kald og blev trofast til det sidste.

Ære være hendes Minde.

C. M.

Velgørenhedskongressen om det offentliges Forsorg for Enker og deres Børn.

Da flere af de Spørgsmaal, der skulde drøftes paa Velgørenhedskongressen, havde speciel Interesse for os Kvinder, deltog Kbhvns.-Kredsen som saadan i Kongressen.

Det Spørgsmaal, der i Øjeblikket laa os mest paa Sinde, var Enkeforsørgelses-spørgsmaalet — Kredsen foraarsagede paa Silkeborgmødet i Sommer en Forhandling herom —, og vi mødte med megen Begærlighed efter Oplysning. Desværre blev vi i nogen Grad skuffede. Thi vel indeholdt de Brochurer, der udsendtes forud for Kongressen, en Del gode Oplysninger, dog Oplysninger fortrinsvis om, hvad der *var* gjort i de forskellige Lande til Spørgsmaalets Løsning — og da det, der allerede *er* gjort er beklageligt lidt, var Oplysningerne ikke meget vejledende, navnlig ikke for Spørgsmaalets Fremtid, — men detaljerede Oplysninger om Forsørgelsens Bekostelighed fandtes ingen Steder. Man maatte derfor vente, at Diskussionen vilde kaste Lys over disse for os ikke sagkyndige Deltagere ukendte Forhold. Men dette skete ikke. Nogen egentlig Forhandling kom slet ikke i Gang. Kun én Ting sloges urokke-

lig fast, og det var, at *Enkerne burde hjælpes*.

Den amerikanske Delegerede Mr. Johnson henrev Forsamlingen til Begejstring, da han med kraftig Gestus og harmdirrende Stemme raabte ud: *Nogle* spørger, om vi har Raad til at understøtte Enkerne, *jeg* spørger, om vi har Raad til at lade det være? Hans Understregning af et godt Hjems moralske og kulturelle Værdi, og dets Værdsættelse i det saa pengekyndige Amerika, gjorde Indtryk paa Deltagerne.

Under Forhandlingerne fremkom ellers intet af væsentlig Betydning angaaende Enkespørgsmaalet.

Af enkelte af de omsendte Pjecer fremgaar det, at man saavel i Tyskland som i Frankrig tænker at gaa Forsikringsvejen, idet man paa en eller anden Maade — de mere specielle Forhold maa ordnes efter Landets Sæd og Skik — vil lade Enkeforsørgelsen indgaa som et Led i den allerede nu eksisterende tvungne Alderdomsforsørgelse eller udvide den nu eksisterende tvungne Ulykkesforsikring til at omfatte Dødsfald af anden Aarsag.

Det synes at skulle blive almindelig